

Моїм любим бешкетникам Марусі та Олесю

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

МАРУСЯ УЯВЛЯЄ

Маруся ніколи не бачила нашого світу. Її теж іще ніхто не бачив. Навіть мама з татом. Дівчинка живе в маминому животі.

Маруся познайомиться з усіма в липні, коли народиться. Тоді ж вона й перевірить, чи світ справді такий, яким вона його уявляє...

Марусі тепло й затишно. Дівчинка дуже швидко росте.

Нещодавно Марусині вушка почали чути. Відтоді вона все підслуховує і уявляє!

Більшість слів вона вже знає. Але деякі, бува, не може пригадати. Тоді у пригоді стає Марусина уява.

Наприклад, учора тато щось казав про бензин. Марусі дуже сподобалося це слово! Воно звучить, наче дзвіночки. Бен-зин, бен-зин. Дівчинка вирішила, що обов'язково колись купить собі бензин, бо він смішний!

Або мама комусь у телефон розповідала про збір коштів дівчинці Єві. Маруся не знає, що таке кошти, але мама говорила серйозно й сумно. Тож Маруся вирішила, що кошти — це щось дуже потрібне Єві. Але чомусь вони розкидані і їх треба зібрати.

— Коли я буду доросла, теж збиратиму важливі кошти. Цікаво, де їх збирають? Може, в лісі? — думала Маруся.

І є ще слово «зустріч». Мама з татом чекають на цю «зустріч». Тож Маруся й собі вирішила на неї чекати. Коли вже вона прийде? Чому запізнюється?

ПРО ТАТА

Маруся любить гратися в хованки.

Спершу вона стукає ніжками десь із лівого боку. Мама кладе руку на лівий бік живота. Тоді Маруся усміхається і стукає ручками вже з правого боку.

Мама так і водить рукою по животику туди-сюди. А тоді каже татові:

— Антоне, пограйся з нею ти.

І тоді гра стає нудною! Бо ж у тата надто великі руки. Від нього ніде не сховатися! Він накриває рукою чи не весь мамин живіт.

Маруся думає, що тато може своїми величезними руками обійняти всю планету!

— Ну нічого, я з татом гратиму в хованки, вже коли з'явлюся на світ! — думає Маруся і сильно-сильно стукає татові.

Тато усміхається:

— Нівроку, моя маленька!

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ПРО СОНЦЕ

Одного ранку Маруся прокинулася від дотику чогось дуже теплого.

Дівчинка перевернулася і буцнула ногою. Може, то кіт знову влігся мамі на живіт? Ні, цього разу не кіт.

Маруся почала згадувати, де ж іще буває так тепло. У душі? Та ніби ж зарано для нього... А тоді пригадала, як мама гріла воду в каструлі, щоб зварити суп.

Маруся з усієї сили почала штовхатися. Мама не відповідала. Дівчинка крутилася так, що аж утомилась. Невже їх із мамою от-от хтось з'їсть???

— Ти чого, доню? — нарешті озвалася мама. — То ж лише сонечко. Воно світить із неба і всіх зігріває.

Що ж таке сонечко? Маруся не знала. Натомість згадала про обігрівачі, що гріють оселі.

— Отже, один великий обігрівач висить на небі й усіх нас гріє, — подумала Маруся й додала: — Добре, що нас із мамою не варять у каструлі!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРО МАШИНУ

Марусина мама постійно кудись їде машиною. Тож дівчинка вже все знає і про ями, і про світлофори.

Маруся любить ями: вона так стрибає на них, що мама аж лякається.

— Ох і дороги! — жаліється мама і кладе руку на живіт, що стрибає, мов м'ячик.

Та коли мама їде сама, вона зовсім інша. Наче хтось її підмінив. Мама не торкається живота і майже не говорить до Марусі. Навіть коли та стукає.

Мама лише часто щось натискає ногами і голову повертає то ліворуч, то праворуч. Маруся думає, що треба саме так рухатися, щоб їхати.

— Думаю, машина — це щось дуже і дуже серйозне. Коли я буду дорослою, теж куплю собі машину і буду в ній мовчки сидіти. Лише крутитиму головою й ногами туди-сюди, туди-сюди, — міркує собі Маруся. І вже тренується крутити головою й ногами.

Мама аж підскакує:

— Що вона там робить?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРО ЦИБУЛЮ

Мама пішла готувати обід, і Маруся задрімила. Ніж стукав по дошці, й це остаточно заколихало дівчинку. Стук, стук, стук...

Та спала вона недовго. Прокинулася Маруся від голосних схлипувань мами.

Невже маму хтось скривдив? Чого вона раптом плаче?

Маруся постукала мамі, але та почула не одразу. Надто була зайнята своїми сльозами. Та коли почула, то вмить заспокоїла.

— Не бійся, маленька, — сказала мама. — Це просто цибуля.

Маруся замислилася. Вона уявила великого, але не вертлявого (бо ж мама сиділа на місці) монстра, без якого суп не можливий! Та стрибати в каструлю він не хотів.

— Певно, його можна вмовити залізти в каструлю, лише якщо заплакати, — подумала Маруся і теж заплакала, щоб допомогти мамі з обідом.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ПРО ОЛЕСЯ

— Ми сьогодні поїдемо до Олеся, — повідомила мама.

Маруся не зрозуміла, тож ніяк і не зреагувала. Лише раділа, що під час поїздки зможе пострибати на ямах.

Та невдовзі Марусю розбудило дивне колихання маминого животика. Мама нахилилася то вперед, то назад — наче визирала з-за чогось.

— Олесю, ти де? — питала мама, отак колихаючись.

Маруся спершу подумала, що Олесь перетворює маму на корабель, який гойдається на хвилях. Та ось мама зірвалася з місця й кинулася наздоганяти того Олеся:

— Зараз упіймаю! Іди сюди, похресничку мій!

Маруся спробувала нагадати мамі про себе, але та не відчула її поштовхів. Надто вже швидко вона ганяла за Олесем.

— Може, Олесь — то заєць? Але навіть мамі заєць? — думала Маруся.

Цілий день мама отак бігала, стрибала і дивно рухалася.

Під вечір, утомлені, але задоволені, вони з Марусею повернулися додому.

— Усе-таки Олесь — це якась аж надто вертлява штука! Його треба впіймати, й аж тоді тебе відпустять додому, — висувала Маруся й заснула.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

